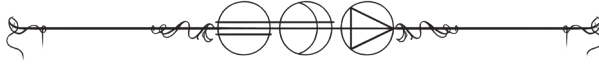

BİRİNCİ BÖLÜM

Ungardia'da rüyalar bile güvenli değildi. Hatta rüyalar, insanların ve Fae ırkının kendilerini eşit derecede savunmasız buldukları tek yerdi. Uykuya dalmak, zihinlerinin işgalci Geceyürüyenlerin insafına kalması riskini göze almak ve onların ürkütücü varlığından habersiz olmak demekti.

Böylesi yaratıkların –veya böylesi büyü yetenekleriyle kutlanmış herhangi birinin– kökeni ölümsüz ve yüce Faelere dayanırdı. O yaratıklar arasında korkunç ve görünmez bir güç olan Geceyürüyenler, şuarsuz hâldeki birinin zihnine girebilir, böylelikle onların düşüncelerine ve anılarına ulaşarak bu kişileri içten yok edebilecek amansız kuvvetlerini sergileyebilirlerdi. Geceyürüyenler için zihin, sırlardan ve yalanlardan oluşan bir oyun alanıydı. Bahsi geçen sırları ve yalanları güvenle tutuldukları yerlerden salıvererek buldukları zihnin durumdan bihaber sahibini kahretmekse ebedi hazlarıydı.

Herkesin kirli çamaşırları vardır, aksini iddia edenler de genellikle saklayacak en fazla şeyi olanlardır.

Faythe'in memleketi olan ve şehrin yoksul bölgelerinde yaşayan insanların ne krallarına ne de surların iç tarafında lüks

bir yaşam sürenlere başkaldırabildiği High Farrow Krallığı'nda, eşsiz yeteneklerin bahşedildiği Faelere nadiren de olsa rastlanırdı. Buyurgan Faeler tarafından bir köpek kulübesinden farksız acınası semtlerine sürülmüş olan insanlar, burada ölümsüz efendilerinden korkarak yaşıyorlardı. Eşitlik için başkaldırmak nafile bir çaba olurdu; tabii ölümcül de.

Faeler iş haricinde surların öte tarafına pek geçmezlerdi. Dış semtin çatlak ve kahverengi binalarında veya engebeli yollarında görülmeye değer bir şey olmadığı gibi, sunduğu azıcık konforun da cezbedici bir yanı yoktu. Faythe'in görmeye alışık olduğu tek şey, devriye gezen Fae muhafızlarıydı. Gerçi Faythe, muhafızların insanları korumak için mi, yoksa onları tamamen kontrol altında tutmak için mi bu sokakları arşınladıklarından pek de emin değildi.

Faeler, Faythe'in türünü sadece ağır işlere uygun görürlerdi; şehrin ve semtin devamlılığını sağlayan vazifeleri sırtlanırken geberene dek çalıştırılacak ve bunu nesilden nesile devam ettirecek bir tür. Ölümsüzler için bir insanın hayatı, onların ömründeki alelade bir andan ibaretti.

Gelgelelim şehir merkezi Faythe'in türü için tamamen erişilmez de sayılmazdı. Kimilerinin sur içinde iş aradığı olurdu, zira orada alacakları ücret dış mahallelerde bulabilecekleri işlere göre çok daha yüksekti; ancak Faeler tarafından işe alınabilmek için insanların nadir rastlanan veya rağbet gören yeteneklere sahip olmaları gerekirdi.

Faythe'in böyle yetenekleri yoktu. Onun görevi, Farrowhold'un merkez mahallesinde bulunan çarşıdaki yoğun bir fırın tezgâhında çıraklık yapmaktan ibaretti. Günlerini, Marie'nin kızlarının evde pişirdikleri harikulade lezzetli ürünleri çarşıdaki asıl tezgâha hızla götürerek geçiren Faythe, arada bir de evlere dağıtıma çıkardı. Kazandığı para gülünç olsa da her gece evine götürmesi için verilen birkaç ekmek ve hamur işiyle açığı kapatılıyordu.

Faythe şehir merkezinde çalışmayı hiç arzulamamış, orada çalışmaya *layık* görülene hiç özenmemişti. Kendini beğenmiş, küstah bir ölümsüzün aşağılayıcı bakışları altında çalışmak zorunda kalmaktansa buradaki uzun, yorucu günlere ve aldığı üç kuruşu sineye çekmeye razıydı.

Ölümsüzlük düşüncesi Faythe’i ürpertiordu. Bu kederli, savaşımlardan bitap düşmüş dünyada insanın neden bir ömürden daha uzun yaşamak isteyebileceğini aklı almıyordu. Bolluk içindeki yaşamlarının Faelere bu hayattan daha fazlasını arzulama imkânı sunduğunu tahmin ediyordu. Fakat buna rağmen merhametsiz, güce doymayan bir halk olmuşlardı ve Faythe, sık sık açlıktan uyuyamadığı geceler geçirse de onlardan biri olmadığı için mutluydu.

O gün işler her zamankinden daha yoğundu. İkinci saatlerinde yakıp kavuran yaz güneşi, Faythe’in gücünü sınıyordu. Fırına daha şimdiden dördüncü kez git gel yaptığı için terden sırlıslıklam olmuş, soluk soluğa kalmıştı.

“Grace elmasının bittiğini, bugün başka turta yapamayacağını söyledi.” Çeşitli ürünlerin bulunduğu tepsiyi bırakan Faythe, elinin tersiyle alnındaki teri sildi.

Marie hoşnutsuzlukla homurdandı. Elmalı turtalar en çok satan ürünüydü ve Faythe’in de favorisiydi.

“Eh, sanırım elimizdekilerle idare etmek zorunda kalacağız.”

Her daim neşeli ve güler yüzlü biri olarak tanınan Marie, müşterilerle iletişim kurma konusunda da doğuştan yetenekliydi. Dolayısıyla Faythe’ten kasaya geçmesini nadiren istemelerinin sebebi kızın suratının bakılmayacak gibi olması veya beceriksizliği değil, Marie’nin bu yeteneğiydi. Faythe duygularını saklamayı beceremezdi ve bu da Marie’nin samimiyetine alışmış müşterilerin katiyen hoşuna gitmezdi. Bonkör bir kadın olan Marie, ona az para verdiği için sıklıkla suçluluk duysa da Faythe bunu anlayışla karşılardı. Dış mahallelerdeki çoğu insan paraya sıkıştıktı.

Küçük işletmelerin çoğu bir kısır döngünün içine sıkışıp kalmışlardı. Çalışanlara makul bir maaş ödenemiyor, bunun neticesi olarak da haftanın sonuna gelindiğinde kimsenin cebinde yeterince para kalmadığı için ürünler değerlerinden çok daha azına satılıyordu.

Marie, gün ortası kalabalığının yaygarasını bastırarak, “Teslimata hazır birkaç kutum var!” diye bağırды arkasına doğru.

Bacakları ve ayakları sızlamaya başlamış olan Faythe, birkaç saniyedir oturduğu kasanın üzerinden kalkarken acıyla inlememek için kendini zor tuttu. İki yıldır Marie'nin çalışanı olmasına rağmen yaptığı iş fiziksel açıdan biraz olsun kolaylaşmamıştı.

Marie bir yandan bir şeyler paketlemeye bir yandan da birilerine servis yapmaya çalışırken, “Elini çabuk tut! Bayan Green turtalarını sıcak sever,” diye homurdandı.

Yapması gereken dört teslimatla elleri kolları dolan Faythe, kargaşa içindeki sokaklarda ilerlemeye başladı. Farrowhold'un dolambaçlı taş yollarını herkesten iyi bilirdi. En yakın dostu Jakon, bir gece Faythe'ten bunu kanıtlamasını istemiş, saklam-baç oynarken gözlerini bağlaması için ona meydan okumuştı. Faythe her köşeyi başarıyla dönüp maharetli bir sokak kedisi gibi etraftaki kasalara çarpmadan ilerlemiş, tetikte olan diğer algıları sayesinde Jakon'un izini bulması pek de uzun sürmemişti.

Artık böyle oyunlar için fazla büyüdüğünü düşünen Faythe, akşamları boş vakitlerini Jakon'la antrenman yaparak geçirmeye başlamıştı. Böylece günlük alışverişler bittikten sonra sessiz ve huzurlu bir yere dönüşen meydana stres atmış oluyorlardı. Gerçek kılıçlarla antrenman yapmaya paraları asla yetmezdi. Kasabadaki çiftlikte çalışan Jakon buradan süpürge sapları çalar, ikiye ayırdıkları bu saplardan geriye incecik bir dal kalana dek antrenman yaparlardı. Faythe bir gün gerçek bir kılıç alabilmek için para biriktirmeye çalışıyordu. Odundan çıkan tak tuk seslerinden bıkmıştı ve çeliğin tınısına özlem duyuyordu;

ancak hesaplamalarına göre en basitinden bir kılıç alabilmesi için neredeyse bütün sene birikim yapması gerekecekti.

Kalabalık sokaklarda mekik dokuyarak teslimatlarını güler yüzle ve hızlıca halletmiş, geriye son bir durağı kalmıştı: Greenlerin değirmeni. Faythe oraya doğru ilerlerken hafiften sekerek yürümeye başladı. Annesi yıllar önce Bayan Green için çalıştığından dolayı değirmen Faythe'e her zaman huzur verirdi. Çocukken zorla getirildiği bu eski püskü bina, annesinin ölümünden sonra onun için bir teselli kaynağı olmuştu. Annesi her sabah Faythe'i de yanında götürmek için kızının itirazlarını bertaraf etmek zorunda kalırdı fakat Faythe, değirmenin sahibinin oğlu Reuben'le yine burada tanışacaktı. Sarı saçlı, gamzeli Reuben bir zamanlar utangaç ve çekingen bir çocukken çok geçmeden Faythe'in beraber oynayabilmek için devamlı sıkıştırdığı kıpır kıpır, şen şakrak birine dönüşüvermişti. Faythe'in değirmene gitmemek için değil, oradan ayrılmamak için huysuzluk yapmaya başlaması da uzun sürmemişti.

Faythe buraya haftada bir yaptığı teslimatları iple çekiyordu. Bayan Green yıllardır pazardaki fırın tezgâhının müdavimiydi ancak Faythe kadının bu siparişlere devam etmesinin tek nedeninin turtaların lezzeti olmadığını farkındaydı: Esas neden, annesinin hatırasını birlikte yaşatabilmektir. Faythe de Reuben ve Bayan Green'le birkaç dakika daha fazla geçirebilmek için ilk teslimatlarını her zamankinden hızlı gerçekleştirmişti.

Değirmene çıkan yola sapıp da karşısında büyük, kirli beyaz binayı görünce temposunu düşürdü. Zarif işlemeli ön kapıda belli belirsiz bir karaltı belirince de neredeyse tamamen durdu.

Adamın üzerinde başlıklı bir cübbe vardı –boğucu yaz sıcağı düşünülürse epey tuhaf sayılırdı– ancak Faythe'in tökezlemesine neden olan bu değildi. Kapıdaki adam onların kasabasındaki herhangi bir erkeğin olamayacağı kadar uzun ve iri yapıydı. En azından herhangi bir *insan* erkeğinin olamayacağı kadar. Faythe adamın kulaklarını göremiyordu –zarif uçlarını seçebilse,

adamın Fae olup olmadığından emin olabilirdi– fakat endamı bile onun bir ölümsüz olabileceği izlenimi yaratmaya yetiyordu.

Adam ona doğru süzülürcesine ilerlerken Faythe kaçmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini adamdan kaçırmak, bakışlarını yere çevirmek ve ileri fırlayan adam sanki orada değilmiş gibi davranmak istiyordu. Değirmene çıkan başka bir yol da olmadığı için yollarının kesişmesi kaçınılmazdı. İçindeki bütün o kaçma arzusuna rağmen genç kızın gözleri, sanki başka bir seçeneği yokmuş gibi adama kilitlenmişti. Yaklaşan tehlikenin öngörüsüyle kulaklarında güm güm atmaya başlayan kalbinin sesi dışında hiçbir şey duymuyordu. Doğduğu günden beri ona Fae korkusu aşılanmıştı. Kasabadaki herkes için durum aynıydı.

Adam yaklaştıkça Faythe onun sık sık gördüğü muhafızlardan farklı bir duruşu olduğunu fark etti ve içinde kabaran merakla adamın suratına kaçamak bir bakış atmaya çalıştı. Diğer Faelerin aksine yürüyüşü askerlerinkine benzemiyor, onlar kadar tehditkâr da görünmüyordu; hareketleri zarif, tavırları ölçülüydü. Fark edilmek istemediği açıktı.

Faythe, Farrowhold sokaklarında her gün rastlanan Fae muhafızlarına ikinci kez dönüp bakmazdı bile. Muhafızların birbirlerine tıpatıp benzeyen kaba saba tipler olduğunun farkındaydı. Ancak karşısındaki gizemli Fae ilgisini cezbetmeyi başarmıştı. Adamın –diğer Faelerin hep yaptığı gibi– yanından süzülüp geçmesini, onun varlığını bile fark etmemesini beklemişti. Fakat aralarında kısa bir mesafe kalmışken adam başını kaldırıp gözlerini doğrudan Faythe'e kenetledi. Kafasını yana çevirdikçe daha koyu ve parlak tonları ortaya çıkan ve güneş ışınlarını âdeta içine hapseden çarpıcı zümrüt rengi gözleri vardı.

O an zaman yavaşlamış ya da Faythe'in kalbinden yükselen güm güm sesler yerini uzaktan duyulan bir uğultuya bırakmıştı. Faythe, adamın hafifçe kısılan gözlerinde de aynı sorgulayıcı bakışları görür gibi oldu. Derken adam uzun bir adımla geçip gitti ve Faythe de girdiği transtan çıktı.

Uzun, dolu dolu bir soluk alana dek yürümeyi kestiğini fark edememiş, çevresindeki bulanıklık da ancak o zaman kaybolmuştu. Cesaretini toplayıp arkasına baktı ama sokaklar bomboştu; adam, rüzgârda savrulan bir hayalet gibi kayboluvermişti.

Faythe bakışlarını yeniden önüne çevirince durumun farkına vardı. Bir Fae'in Green ailesinin değirmeninde ne işi olabilirdi ki? Paniğe kapılan Faythe, adımlarını yeniden hızlandırdı.

Değirmenden içeri dalmadan önce kapıyı çalmakla bile uğraşmadı. Reuben ve annesini bulmak için telaşla yürürken eski döşemeler gıcırdayordu. Cevap alamamaktan öyle korkuyordu ki onlara seslenemiyordu.

Büyük mutfığa gelince ânında durdu. Bayan Green'in yüzündeki elemli ifadeyi ve yaşlarla parıldayan gözlerini görünce onları bulmanın verdiği rahatlık kısa sürdü. Faythe içeri girdiğinde arkası dönük olan Reuben ona baktığında, yüzü hayalet görmüş gibi bembeyazdı.

O her zamanki kurnaz gülüşünün yerini kederli bir ifade almıştı ve bu, Faythe'in yüreğini dağladı.

Can sıkıcı bir süre boyunca hiçbir konuşmadı. Gerilime daha fazla dayanamayan Faythe güçlüğüle, "Ne oldu?" diye sordu. Elindeki külçe gibi ağırlaşmış turta kutusunu yan tarafında kalan masanın üstüne koydu ve arkadaşına doğru bir adım attı.

Reuben konuşmak için ağzını açtı ama dudakları aldığı haberi idrak etmekte zorlanıyormuşçasına hiçbir ses çıkarmadan kıpırdandı.

"Git... Gitmem gerekiyor," dedi en sonunda fısıltıdan farksız bir sesle.

Faythe'in kaşları daha da çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Reuben, senden ne istiyorlar?" diye sordu panikle.

Reuben başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Faythe. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Ben... Beni ormanda tehdit ettiler, istediklerini yapmazsam hepinizi öldüreceklerini söylediler." Dehşetten bembeyaz kesilmişti.

Faythe korkusunu belli etmemek için elini yumruk yaparak titremesini önlemeye çalıştı. Arkadaşını böylesine sarsanın ne olduğunu hâlâ öğrenememişti.

“Fae ne istedi?” diye üsteledi titrek bir sesle.

Reuben’in ifadesi kasvetli bir hâl aldı. “O bir Geceyürüyen’di,” dedi. Faythe’in gözleri fal taşı gibi açıldı ama araya girmeyip Reuben’in devam etmesini bekledi. “Beni... beni uyar-maya gelmiş. Kral beni alması için pek de merhametli olmayan birini yollamadan çekip gitmemi söyledi. Valgard adına casusluk yapıyordum. Birkaç hafta önce Kara Orman’da beni köşeye sıkıştırdılar. Dediklerine göre High Farrow’da bir yerlerde gö-mülü bir taş mı ne varmış. Onu bulmamı istediler. Ben... Ben bulamadım. Ben... Bula...” Reuben itiraf ettiği şeyin ne kadar aptalca ve tehlikeli olduğunu fark ederek sözünü yarıda kesti.

Oğlanın itirafı, Faythe’in boğuluyormuş gibi hissetmesine ve kalbinin düzensiz atmasına yol açtı. Canını sıkmanın ne ol-duğuna dair aklından onlarca şey geçirmişti ama hiçbirinin bununla alakası yoktu.

Faythe memleketi olan High Farrow krallığından hiç ayrıl-mamıştı ama tarihi olaylar halk arasında bilinirdi. Bu bilgiler, çocuklara hikâyeler ve şarkılar aracılığıyla aktarılırdı. Hatta Reuben’le ikisi tam da bu değirmende, Ungardia’yla yüzyıllar önce girilen ancak bir çözüme ulaşmayan savaşın tehlikeleri ve olası tehditleri hakkında dersler almışlardı.

Anakaranın doğu yakasında bulunan hain Valgard Krallığı, beş yüz yıl önce Ungardia’nın geri kalanına savaş açmıştı. Bu savaşın sonunda anakara beş krallığa ayrılmıştı: High Farrow, Rhyenelle, Olmstone, Dalrune ve Fenstead. Bunlardan son ikisi, bir asırdan uzun bir süre önce patlak veren büyük savaşların ardından Valgard tarafından fethedilmişti. Birbirleriyle yakın ittifak kurmuş diğer üç krallığıysa işgal edememişlerdi. Ancak krallıkların üzerinde gezinen yeni bir savaş ihtimali herkesi korkutuyordu.

Faythe'in kafası iyice karışırken içine bir kurt düştü. Dışarıda karşılaştığı adamın zümrüt rengi gözlerini hatırladı. Faelerin, onların türüne merhamet göstermesi pek alışıldık değildi; hele ki ihanet söz konusuysen. High Farrow Kralı Orlon Silvergriff, bu tür suçlamalarla itham edilenlerin ânında idam edilerek köklerinin kurutulması için Geceyürüyenlerini görevlendirmişti.

“Ne yapacaksın?” Faythe'in verecek cevabı yoktu, Reuben'den de işe yarar bir cevap beklemiyordu.

Artık koca bir adam olmasına rağmen Reuben'in o çocuksu masumiyeti hâlâ yerli yerindeydi. Kolayca aklı çelinebilen biriydi, korku ve baskı karşısındaki tepkisi savaşmak yerine her zaman kaçmak olmuştu. Faythe çocukluklarında silahlarla oynamak ve dövüşmek için usanmadan ısrar ederek Reuben'ı tam tersi birine çevirmek için çabalamışsa da bu oyunlardan sadece kendisi keyif almıştı. Reuben için hepsi işkenceden farksızdı.

“Bil... Bilmiyorum, Faythe. Korkuyorum.”

Reuben'in sesindeki bu pes etmiş tını Faythe'in içinde bir şeyleri uyandırdı: Ne şekilde olursa olsun Reuben'e yardım edebilme arzusu. Dostunun hayatını kurtarabilecek herhangi bir çözüm bulabilmek için zihnini altüst etti. Kaçmak hiç de kolay olmayacaktı: Geceyürüyenleri saray hizmetlerinde kullanan tek krallık High Farrow değildi. Anakaradaki krallıkların hangisine giderse gitsin ihanet suçuyla tutuklanabilirdi.

Derken aklında sıraladığı çözüm fikirlerinin en tepesinde bir isim beliriverdi: Lakelaria.

Asırlardır süren savaşlardan uzak durmuş tek büyük krallık orasıydı. Batıda kendilerine ait devasa bir adada yükselen Lakelaria, tekinsiz Kara Deniz tarafından korunuyor ve Ungardia'nın yedi krallığına hükmedenlerin en yaşlısı ve en güçlüsü olduğu söylenen Kraliçe tarafından yönetiliyordu. Lakelaria'nın ne halkı ne de diyarları hakkında pek bir şey bilinirdi. Beş yüz yıl önceki savaşlar başlamadan çok önce sınırlarını kapamış ve sadece ticaret yollarını açık bırakmışlardı.

Reuben'le denizleri aşmak ve Lakelaria'ya güvenle girebilmesini sağlamak düşük bir ihtimaldi. Ancak belki de tek umudu buydu. Lakelaria'nın Valgard'dan korkmak ve hainleri aramak için hiçbir sebebi yoktu. Bilindiği kadarıyla şimdye kadar kimse o adayı terk etmemişti.

Bayan Green'in hıçkırıkları Faythe'in düşüncelerini böldü. Faythe kendi endişesine öylesine odaklanmıştı ki değirmen sahibinin varlığını neredeyse unutmuştu. Kadının genellikle neşyle ışıldayan yüzündeki çaresiz ifadeyi gören Faythe, kendi yüzündeki ifadeyi birazcık yumuşattı.

“Sanırım bir fikrim var,” dedi. Ardından dikkatini tekrar Reuben'e çevirdi. “Taşıyabileceğin kadar eşyani hazırla. Her uyuduğunda risk altında olacaksın. Bu gece buradan ayrılmalısın. Bayan Green, ne kadar az şey bilerseniz o kadar güvende olursunuz.”

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlarken Faythe de arkadaşının burayı terk edecek, hayatını kurtarmak için kaçacak olmasının yarattığı hüznü bastırmakta zorlanıyordu.

Bayan Green ona yaklaştı ve Faythe teselli ararcasına kadınla kucaklaştı. Dolgun hatlı ve kısa boylu kadının başı, Faythe'in çenesinin altına yerleşti. Bir an için gözlerini kapayan Faythe, değirmen sahibinin acısını ve kederini kendi içine çekmiş gibi hissetti.

Birbirlerinden ayrıldıklarında hüznü gülümsedi. Ardından şöminenin üstünde, devrildi devrilecek gibi görünen raftaki saate bir bakış attı ve içten içe küfretti.

“Gitmeliyim,” dedikten sonra son kez Reuben'e baktı. “Seninle saat dokuzda Batıdiyar Ormanı'nda buluşalım.”

Reuben başıyla onayladı. “Teşekkürler, Faythe.”

Faythe de başını hafifçe salladıktan sonra arkasını döndü ve odadaki yoğun kederin altında ezilmeden hızla değirmenden dışarıya fırladı. Faythe hissettiği duygu fırtınasını dindirebilmek

için dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı, ardından pazar yerine doğru hızla koştu.

Greenlerin değirmenindeki sarsıcı karşılaşmanın ardından günün geri kalanı hızla geçti. Faythe'in zihni Reuben'i denizin diğer tarafına ve muhtemelen tek olası kurtuluşuna nasıl ulaştırabileceğine dair fikirlerle kıpır kıpırdı.

Beklendiği üzere Marie, değirmenden geç dönen Faythe'e vakit nakittir minvalinde uzunca bir nutuk çekerek bir saniye bile oturmasına izin vermedi. Gerçi Faythe sürekli bir şeylerle meşgul olmaktan memnundu ama çok geçmeden güneş çatıların altına doğru inmeye başlayınca o da evinin yolunu tuttu. Eh, en azından ona göre bir ev sayılırdı: Jakon'la birlikte yaşadıkları küçücük, tek odalı kulübe. Yıkık dökük bu yapı, çetin geçen gecelerde çatlak ahşap duvarlarından içeriye sert rüzgârların dolmasına engel olamıyordu. Yine de bu mütevazı yapı ona tuhaf şekilde sıcak ve güvenli geliyordu.

Paldır küldür içeri dalan Faythe, mutfak ve oturma odası görevi gören odada yemek masası olarak kullandıkları bankın üzerinde uzanan arkadaşını fark etti. İçerisi dökülüyordu ve kahverenginin tonları dışında bir renk yoktu. İkisi de vakitlerini mümkün olduğunca dışarıda geçirmeyi tercih ettikleri için evin iç tasarımını pek de kafaya takmıyorlardı.

Jakon incelediği sayfaların ardından başını uzatarak, "Yuh! Marie sana tekrar maraton koşturmaya mı başladı?" diye laf çarptı.

Faythe ona soğuk bir bakış atınca da sırtımayı kesti.

"Ne oldu?" Parşömeni bırakan Jakon hemen ayağa kalktı. Faythe oğlanın hakkını vermeliydi: Yaşadığı ruhsal değişimleri hemen fark ederdi.

Jakon onun en yakın arkadaşıydı. Faythe'ten üç yaş büyüktü ve on yıl önce annesi öldüğünde kızı sokaklardan kurtaran da o olmuştu. Babasının kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayan Faythe, dokuz yaşında annesiz kalmıştı. Jakon da hemen hemen aynı yaşlarda ebeveynlerini hastalıktan yitirdiği için Faythe sık sık aynı çürük elmanın iki yarısı olduklarını düşünürdü.

“Yok bir şey. Her şey kontrolüm altında.” Arkadaşının bu muhabbetin peşini kolayca bırakmayacağına farkındaydı ama başka birinin daha kellesini riske atmamak için elinden geleni yapmaya da kararlıydı.

“Zorla mı konuşturayım yani seni?” Jakon'ın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Faythe bu mesafeli ve ihtiyatlı bakışları iyi bilirdi; oğlanın zaman zaman sınırı zorlayan korumacı tavırları yüzünden yıllar içinde sık sık kapışmışlardı.

“Bu sefer bana güvenmelisin. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur.”

Kaşlarını iyice çatan Jakon, kızın ne demek istediğini çözmeye çalışıyordu. “Bak, şu piçlerden biri yüzünden başın beladaysa bana söyle,” diye homurdandı.

Jakon'la tartışmanın manası yoktu; inatçılık konusunda birbirlerinden hiç de aşağı kalmıyorlardı. Birlik oldular mı kimse onların karşısında duramazdı ama birbirlerine karşı oldular mı da işler sarpa sarardı.

“Erkeklik egonu bir kenara bırakıp bu işi kendi başıma halletmem için bana güvenemez misin?” dedi Faythe sinirle. Jakon'ı iterek ilerledi ve koyu yeşil pelerinini aldı. Yaz geceleri insanı zaman zaman ürpertiyordu ama Faythe'in pelerini alma sebebi üşümekten ziyade gizlenebilmektir.

Günün erken saatlerinde Marie'ye çaktırmadan arakladığı fazladan ekmek ve hamur işlerini, bulduğu eski bir çantanın içine tıktırdı. Yolluk yapması için Reuben'e verecekti.

Jakon kızın ricasına aldırmadı. “Pekâlâ. O zaman durumu anlayana dek peşindeyim,” diyerek eski püskü, siyah pelerinine uzandı.

Faythe ona sert bir bakış attı. “Tahammül edilmezsin.” Jakon vazgeçtiğine dair herhangi bir harekette bulunmayınca Faythe homurdandı ve ellerini öfkeyle havaya savurdu. “Öğrensen ne olacak ki? İkimiz de tehlikede olacağız!” Yine de gayet iyi biliyordu ki onun başına bir şey gelirse Jakon da hemen arkasında, onunla aynı kaderi paylaşmaya hazır bekliyor olacaktı. “Boka batmış olan ben değilim zaten. Reuben.”

Faythe’in bu sabah değirmende olup bitenleri bölük pörçük anlattığı beş dakika boyunca Jakon’ın suratında ardı ardına rahatlama, dehşet ve korku ifadeleri belirdi. “Peki ona yardım etmek için *senin* planın tam olarak nedir? Tanrılar aşkına Faythe, sen niye bu işe karışıyorsun ki!” Jakon hızlı adımlarla dolanmaya başlamıştı ki Faythe’in sinirlerini her zaman gererdi bu.

“Çünkü o bizim arkadaşımız! Ne yapsaydım? Yakalanmasına müsaade mi etseydim?” diye haykırdı Faythe.

Jakon resmen küplere binmişti. “Başına gelenleri sana anlattığı için gördüğüm yerde o çocuğun canına okuyacağım. Şuraya bak, seni de kendisiyle birlikte darağacına sürükleyecek utanmasa,” dedi.

“Başka çaresi yoktu,” diye sertçe karşılık verdi Faythe. “İkimizden biri tehdit altında olsaydı biz de aynı şeyi yapardık.”

İfadesi biraz yumuşayan Jakon, pelerinini bağlarken uzun bir of çekti. “Onun yerinde ben olsaydım ikimizin de kellesini riske atmadan önce bizi buradan çıkarırdım. O çocuk artık hiçbir krallıkta güvende olamaz.”

“Tam da o konuda bir planım var.”

Jakon kaşlarından birini kaldırarak Faythe’in devam etmesini bekledi. Faythe arkasına döndü.

“Lakelaria.”

Jakon neşesiz bir kahkaha attı. “Şahaneymiş! Peki esas planın ne?”

“Esas planım *bu* zaten, göt herif. Dediğin gibi, diğer krallıkların hiçbiri güvenli değil. Lakelaria tarafsız bölge.”

“Tabii onu kabul ederlerse!”

“Planımın dört dörtlük olduğunu söylemedim zaten.”

Jakon yüzünü ovuşturdu. “Bu gece rıhtımda demir atmış bir ticaret gemisi var,” dedi gönülsüzce. Faythe’in planındaki kocaman boşluğu doldurmaya çalışıyordu: Reuben’in denizi nasıl aşacağı.

Faythe bir anda canlandı. “Emin misin?”

Jakon başıyla onayladı. “Bu sabah işe giderken gördüm.”

Bu bilgi karşısında Faythe’in suratı ışıldadı. “Hadi gidelim o zaman.”

“Senin gelmene gerek yok, Faythe. Reuben’i buradan sağ salım yollayacağım. Devriye vakitlerini senden daha iyi biliyorum.”

Faythe ifadesiz bakışlarla kapıya dönerek karşılık verdi. Eski pirinç saatini almak için elini cebinden içeri daldırdı; annesinden kalan son eşyalardan biriydi bu. Vakit neredeyse sekiz buçuktu ve gecenin karanlığı kasabanın üzerini örtmeye başlamıştı.

Jakon iç geçirdi. “Zaten vazgeçeceğini düşünmemiştim.”